

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΑ ΤΑΡΑΝΟΥ

Μετάλεια

(Σὲ σένα, Σάφου)

Τὰ χέρια μου πληγιάσανε
σκάδοντας
τὸ τιμὲντο
τὸν ἀσθέστη
καὶ τ' ἀτσάλι, γιὰ ν' ἀνοίξουνε
τὰ κλεισμένα μονοπάτια τῆς ψυχῆς σου
καὶ νὰ σοῦ φέρουνε
τὴ ζεστασιά μιάς ἡλιαχτίδας.
Τὰ χέρια πληγισμένα
κουραστήκανε
καὶ πέσανε
ἀναίσθητα στὰ γόνατά μου.

Σὰν δυὸ φτηνά μετάλεια
ποὺ κέρδισα
μάταια.

Ὑπεράσπιση

(Ὁχι Σάφου, ὄχι, ὄχι)

Ἡ ἐρημιὰ σου
εἶναι στεῖρα
καὶ μαράθηκε
ἴδια μὲ τὸ χρυσάνθεμο
ποὺ δὲ μπορεῖ ν' ἀνθίσει
στὸ κάλεσμά τοῦ ἡλιου
τὸ Νοέμβρη

Ἐπολε,
γιολάντες νὰ σοῦ εἶχα δώσει
μ' ἐλπίδες τριανταφυλλένιες

γιὰ νὰ στολίσεις τὰ παλαιοτάβανα
κι ἔτσι
καινούργιους ν' ἀντικρύσεις
τοὺς σταχτωμένους τοίχους τοῦ σπιτιοῦ σου.

Ἐπολε
γιορνοηπέταλα νὰ σοῦχα δώσει
δροσερά, γιὰ νὰ ραντίσεις
τὰ μαξιλάρια σου καὶ νάμπει
στὴν πνιγρὴ σου κάμαρη
κεῖνο τὸ πάγκο, πέρα μακριά.

Ἐπολε
νάχα ξεσκεπάσει τὸ λιθάρι τῆς Πανδώρας
γιὰ νὰ πετάξουνε μακριὰ μου
οἱ τραγιαιές μου ὥρες.

Μὰ σὺ
προσπάθησες νὰ καταστρέψεις
τὸν πιὸ τρανὸ μου πλοῦτο:
Τούτῃ τὴν ἀφτασθι ἀχτίδα τῆς χαρᾶς μου
ποὺ τώρα μοῦ φωτᾷ νεῦς δρόμους.

Κι ὅμως
δὲς ἔχεις τὸ δικαίωμα
νὰ μὲ τραβάς ἀπὸ τὴ νιότη
καὶ νὰ σκοτώνεις τὴν καρδιά μου
μὲ τὴ λαθραία σου ἀλήθεια.
Θὰ πετάξω μακριὰ σου.
Ἡ τύχη μου ἡ καλὴ
στά δικὰ μου τὰ χέρια.

Μετ. (ἀπ' τ' ἀγγλικά)

Κορηλῖα Ἀμπατζόγλου

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΕΣ (ἐπιλογή)

Ι, 3: ΣΤΟ ΒΕΡΓΙΛΙΟ

Πλοῖο, ποὺ τὸ Βεργίλιο μᾶς χωστάς,
—ἐσένα τὸν ἰδάνεισαν—
ἔτσι ἡ θεὰ ποὺ κρατεῖ τὴν Κύπρο,
ἔτσι τ' ἀδέλφια τῆς Ἑλένης, Δίδυμα ἀστέρια
λαμπερά,
καὶ τῶν ἀνέμων ὁ πατέρας νὰ σ' ὀδηγοῦν,
μὲ τὸ μαίστρο —οἱ ἄλλοι ἄνεμοι δεμένοι—
ποὺ σὺ νὰ τὸν φέρεις —σὲ παρακαλῶ—
στὴ γῇ
τὴν Ἀττικὴ, νὰ σώσεις τῆς ψυχῆς μου τὸ μυσό.
Μὲ δοῦ, μὲ τορεῖς σιερὲς χαλκὸ εἶχε καρδιά
θωρακισμένη
ποὺ πρῶτος ἀδύναμη σχεδία στὸ ἄγριο
τὸ πέλαιγο ἐμπιστεύθηκε καὶ τὸ σφοδρὸ Σορόκο
—ποὺ πολέμᾳ μὲ τοὺς Βοριάδες—

ἢ τίς θλιμμένους τίς Τάδες, τὴ λύσσα τοῦ Νο-
τιά,
δὲ φροδῆθηκε προσότερο ἀπ' ὅσο αὐτὸν πο-
—ἄλλο τόσο δυνατός—
τὸν Ἀδρία ξεουστᾷ, κι ὑψώνει ἡ σιγαυὴ
τὰ νερά του,
ὡς ἔβλεπε. Τ' ἀργὸ τὸ βῆμα τοῦ θανάτου
πῶς θὰ ἴομε αὐτὸς ποὺ μὲ ματιὰ στεγνὴ
εἶδε τὰ τέρατα νὰ κολυμπᾶνε καὶ τὸ πέλαι-
ο ταρραγμένο
καὶ τοὺς κακόητους σκοπέλους, τ' Ἀκροκ-
ρατῖνα;
Προνοητικὸς ὁ θεὸς χώρισε τίς χῶρες
ἀπ' τὸν Ὀκεανὸ τὸν ἀδιάλλακτο—μὰ μάταια
ἔτσι κι ἄλλῳς σχεδίες δέβηλες σχίζου-
νο φοβὰ
ὅσα νερά δὲ θὰ ἔπρεπε ν' ἀγγίζουν.

Μὲ τὴν ἀπόμαση τὰ πάντα ν' ἀνεχθεῖ
 τ' ἀνθρώπινο τὸ γένος τρέχει σ' ἔτι ρητὰ
 τοῦ ἔχει ἀπαγορευτεῖ. Τολμηρὸ
 τὸ βλαστάρι τοῦ 'Ιαπετοῦ μ' ἀσχημο δόλο
 στοὺς θνητοὺς ἔφερε τὴ φωτιά.
 Ἀφοῦ ἡ φωτιά ἀπ' τὸ αἰθέριο ἀνάκτορο
 κλάπηκε, ἡ ἀρρώστια καὶ μιὰ νέα πυρετῶν
 στὶς χῶρες ἔπρεσε ὁρδῇ,
 τοῦ πρὶν ἀτόμακρον θανάτου ἡ ἀργὴ
 ὥς τότε ἀνάγκη τὸ δῆμα ἐπιταχύνει.
 Καὶ τὸν κενὸ δοκίμασε ὁ Αἰδάλος ἀγέρα,
 μὲ φτερά στερημέν' ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο·
 μπῆκε μὲς στὸν Ἀχέροντα ὁ μόχθος τοῦ 'Π-
 ρακλή.

Γιὰ τοὺς θνητοὺς δὲν εἶναι τίποτα τραχὺ·
 ζητοῦμε ἀνόητα ὥς κι αὐτὸν τὸν οὐρανό,
 καὶ δὲ δεχόμεστε ὁ Αἰας γιὰ τὴν ὕβρη μας
 τοὺς ὀργισμένους νὰ μᾶς ρίξει κεραυνούς.

I, 11: ΤΡΥΓΓΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Δὲ θὰ ρωτήσεις, Λευκονόη, ποῖο γιὰ μένα ἦ
 ποῖο γιὰ σένα
 τέλος ὄρισαν οἱ θεοὶ —ἀνόσιο νὰ τὸ μάθεις—
 — ὅτε μὲ Βαθυλῶνιους
 θὰ μπλέξεις ἀστρολόγους. Πόσο καλύτερο ὅ,τι
 κι ἂν γίνῃ νὰ δεχτεῖς,
 εἴτε περσότερους χρεμῶνες εἴτε τοῦτον τελευ-
 ταῖο μᾶς δίνει ὁ Αἰας,
 αὐτὸν ποὺ τώρα βασανίζει, τρώγοντας τοὺς
 δράχους τῆς, τῇ θάλασσᾳ
 τῶν Τυρρηνῶν. Νὰ πτεῖς κοασί, νὰ τὸ στραγ-
 γίξεις καὶ —λίγος δὰ ὁ καιρὸς—
 ἄφησε τὴν μακριὰ ἐλπίδα. Ὅσο μιλάμε, φεύ-
 γει ὁ χρόνος
 ὁ φανορός· τῖγγα τὸ παρὸν, στὸ αἶθρο εὐπι-
 στη ὅσο γίνεται λιγώτερο.

I, 22: ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Ὁ ἀκέριος χαρακτήρας, ἀπὸ ἔγκλημα ἀγνός,
 δὲν ἔχει ἀνάγκη δόρυ μαιριτανικό, ἢ τόξο,
 ὅτε φαρτέρω μὲ θέλη σεβαστά,
 Φοδσκε, γεμάτη,
 σὰν πορευτεῖ στὶς καυτὲς Σύρτεις
 ἢ στὸν ἀφιλόξενο τὸν Καῦκασο
 ἢ τοὺς τόπους ποὺ ὁ μυθικός
 Ἰδᾶσπης γλείφει.
 Γιατὶ κι ἐμένα στὸ σαβινικό τὸ δάσος κάποιος
 λύκος,
 καθὼς τὴ Λαλαγὴ μου τραγουδοῦσα καὶ χω-
 ρὶς φροντίδες
 περιπλανιόμουν ἐξ' ἀπ' τὸ χωράφι,
 ἄσπλο μ' ἀπόφυγε,
 τέτοιο θηρίο ποὺ ὅτε ἡ πολεμόχαρη
 ἡ Ἀπολλία στὰ πλατιά της τὰ ροιμᾶνια,
 ὅτε ἡ φρυγμένη τοῦ Ἰούδα γῆ ἔχει γεννήσει,
 ἡ μάνα τῶν λεόντων.
 Ρῖξε με στοὺς νοθροὺς τοὺς κάμπους
 ὅπου ποτὲ δέντρο δὲ δροσίζεται ἀπὸ αἶθρα θε-
 ρινή,
 στὸ μέρος τῆς γῆς ποὺ τὰ νέφη κι ὁ κακὸς
 ὁ Αἰας βασανίζει·
 ρίξε με ὅπου τὸ ἄρμα τοῦ Ἡλίου λὲς ἀγγίζει

τὴ γῆ σὲ χῶρες ποὺ δὲν ὑπάρχουν κατοικίες·
 τὴ Λαλαγὴ μὲ τὸ γλυκὸ τῆς γέλιο θ' ἀγαπᾷ,
 μὲ τὴ γλυκιὰ μιλιὰ.

II, 20. Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Ὅτε συνηθισμένη οὔτε ἄσημη θὰ μὲ φέρει
 φτερούγα, δῖμοφο (ἀνθρώπο καὶ κύνε) μὲς
 στὸν διάφανον αἰθέρα
 προσηύτη, κι ὅτε μιὰ στὶς χῶρες θὰ βραδύνω
 τῆς γῆς
 κι ἀφθόνητος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
 θὰ φύγω. Αἷμα φτωχῶν γονιῶν ἐγώ,
 ποὺ τελευταία φορὰ μὲ χαιρετᾷς,
 Μαικήνια ἀγαπημένε, δὲ θὰ πεθάνω
 κι οὔτε θὰ μ' ἐμποδίσῃ τὸ Στύγειο νερό.
 Νὰ κιόλας, νά, φυτρώνουνε στὰ πόδια μου
 τραχιὰ

δέρματα καὶ σὲ λευκὸ πουλὶ ἀλλάζω
 καὶ πάνω μου φυτρώνουν λεία
 στὰ δάχτυλα, στοὺς ὅμους πούπουλα.
 Νά, πῶ γνωστὸς ἀπ' τὸ Λαϊδάλειο Ἰκαρο
 θὰ δῶ τοῦ βουχώμενου Βοσπόρου τὴν ἀκτὴ,
 τίς ἀφρικανικὲς Σύρτεις, σὰν ὀδικὸ
 πουλὶ, καὶ τίς υπερδόριες πεδιάδες.
 Ἐμένα ὁ Κόλχος κι αὐτὸς ποὺ τάχα δὲν φο-
 δᾶται
 τοῦ Ἄρη τὴν κοόρτι, ὁ Δάκας, καὶ οἱ ἀκρατοὶ
 θὰ γνωρίζουν Γελωνοί, ἐμένα ὁ ἑμπειρος θὰ
 μάθῃ ὁ Ἰβήρας.
 κι αὐτὸς ποὺ πίνει τὸ νερὸ τοῦ Ροδανοῦ.
 Ἄς λείψουν ἀπ' τὴν περιττὴ κηδεία μου μοι-
 ρολόγια
 καὶ λυγμοὶ (ντροπή!) καὶ παρὰπαν·
 συγκράτησε τὸ κλάμα σου, τοῦ τάφου
 παρόντης τίς ἄχρηστες τιμές.

IV: ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΑΤΩΣΑΝΕ

Τὰ χιόνια λυώσανε, ξαναγυρᾶνε τώρα τὰ στά-
 χια στοὺς ἀγρούς,
 στὰ δέντρα τὰ φύλλα
 ἀλλάξ' ἡ γῆ διαδοχικὰ καὶ τὰ ποτάμια στε-
 ρεθόνται
 ἀφήνουνε ὅλο καὶ πῶ ἀκάλυπτες τίς ὄχθες·
 ἡ Χάρη μὲ τίς Νύμφες καὶ τίς διδυμες ἀ-
 δελφές τῆς τοιμᾶει
 γυμνὴ νὰ σύρει τὸ χορδὸ.
 «Μὴν ἐλπίζεις πῶς θὰ ζήσεις αἰώνια», μᾶς
 λέει ὁ χρόνος κι ἡ ὥρα
 ποὺ περνώντας καταβορροῦν τὴ μέρα, τὴν
 τροφὴ τῆς ζωῆς·
 τὸ ψῆχος κάνουν ἥπιο οἱ Ζέφυροι, τὴν ἀνοιξή
 καταπατεῖ τὸ καλοκαίρι,
 γιὰ νὰ χαθεῖ κι αὐτὸ γοργὰ
 καθὼς τ' ὀπωροφόρο τὸ φθινόπωρο σκορπᾷ
 τὰ φρούτα, καὶ σὲ λίγο
 ἡ νοθερὴ ξανάρχεται ὁμίχλη.
 Ἡ γοργὴ ὁμοῦ ἀλλαγὴ τῆς σελήνης γι-
 ατρνεῖ ὅ,τι κακὸ μᾶς στέλνει ὁ οὐρανός·
 ἐνῶ ἐμεῖς ὅπου καὶ νὰ βρεθοῦμε, σὰν πεθᾶ-
 νουμε,
 ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὁ σεβαστὸς Αἰνεάς, ὁ
 πλούσιος Τύλλος ἢ ὁ Ἄγκος,